

Промовисана књига „Небеска дворишта“ - Лични путеви Владике Григорија



Књига „Небеска дворишта“ Владике диселдорфског и њемачког г. Григоријаа, која говори о његовом родном мјесту, љепоти и страдању једне заједнице, представљена је синоћ у препуној башти Куће нобеловца Ива Андрића у Херцег Новом.

Књижевник Дејан Кукић истакао је да када је почео да чита прве стране књиге, осјетио какву ће писац донијети одлуку и да ће она бити да некога спасава и да себе спаси.

– Владика Григорије овом књигом није желио да пренесе теолошку ученост, него је имао потребу да прикаже личне путеве. Ти његови путеви су узнемиравајући. То није књига ради писања и читања, то је књига преиспитивања. Она читаоца доводи у сумњу и неспокој јер она преиспитује истину о писцу, истражује његов страх и стрепњу његов занос, његово скривено и откривено, поставља питање о другом који је дио себе, о

загонетном, јасном нејасном у друштву у којем живи и којем приповједа своју вјеру, о противрјечностима у којима живимо, о успону и паду нас данашњих овдје – казао је Кукић.

Тих ратних 90-тих година, Владика Григорије се нашао између два проблема, да помогне својима и духовном жељом да се посвети духовном животу, што је за Кукића најважнија тема.

– Своје важно упориште, а то је његов узор старац Силуан наводи држи ум свој у аду и не очајавај. Тиме он хоће да каже да живимо у том аду у гријеху и да је тај ад и у нама и око нас и да се подсјећањем на ад упозаравамо не на то да смо по природи грешни, него што нас та стријепња мучи, што нас прогони и оптерећује – навео је Кукић.

Лексикограф и писац Влахо Богишић казао је да књигу „Небеска дворишта“ треба читати као потврду свог људског избора.

– Ствари никада нису добре на начин као кад их приказује академски, теолошки, па ни филозофски свијет. Ствари су онакве, како каже Григоријев дјед награбусићеш. Награбусио је, само је питање ко. Када се стварно уђе у манастир, као што је Григорије, тада нестају наши обични свјетови и језици, папе и епископи, Серватенси и Андрићи и настаје то нешто у чему се као у огледалу препознаје све што ми са ове стране те капије радимо. Једна од ријетких потврда са наше стране, не Григоријеве, нашега свијета у којем читамо и живимо, да бисмо лакше и љепше кретали, су приручници каква су „Небеска дворишта“. Оно што сам ја мало помогао су живе слике да се тај лијепи наслов прошири том фигуром. Те слике су за мене заиста живе јер сам у животу имао срећу да сам срео Григорија у реалном животу – казао је Богишић.

Владика Григорије истиче да је Младен Дурић 17. јуна 1992. умро, и да је Григорије, који пише о њему 30 година, привилегован само зато јер га је добро познавао.

– Григорије нема 55, него 30 година. И ту сам ја у предности на све друге људе који су рођени 1967. У том мом тридесетогодишњем животу, који је изникао из 25 живота, као из нечега што је умрло, родило се нешто или неко други. Мисим да сам у књизи успио да не дајем одговоре. Није важно да добро одговоримо већ да добро питамо и да будемо свјесни да Бог пита нас. Он је као питање и онај који пита, а не онај који одговара.

Суштина ствари је у томе да књижевност не смије да има ту претензију, што

је било моје искушење као свештеника, да придикује.

– У овој књизи има безброј отворених питања, неодговорених, и мени је као свешенику то био велики изазов и велика мука, јер има много одговора које човјек може да да, али права ствар је кад видиш да је живот тајна, када је смрт тајна и да се ствари пред нашим очима одвијају на један тајанствен начин. Ова ноћ је тајанствена. Све је тајна и не треба да се тога плашимо. У тајни треба да учествујемо и да је конзумирамо. То је у ствари оно што је живот – казао је Владика Григорије.

Одломке из књиге читао је глумац Данило Бабовић, а модератор је била професорица Данијела Јелић. Промоцији у Кући нобеловца Ива Андрића присуствовали су представници Црквене општине Херцег Нови и предсједник Општине Херцег Нови Стеван Катић са сарадницима.

mitropolija.com